

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20027/2022
02.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца „Монус“ д.о.о. из Београда, чији је пуномоћник Никола Шијан, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Светлана Голубовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 794/22 од 07.06.2022. године, у седници већа одржаној 02.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у у Новом Саду Гж 794/22 од 07.06.2022. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 794/22 од 07.06.2022. године, ставом првим изреке, усвојене су жалбе парничних странака, па је укинута пресуда Основног суда у Новом Саду П 21311/2020 од 02.07.2021. године. Ставом другим изреке, укинута је решење о извршењу Основног суда у Новом Саду Ив 922/16 од 17.06.2016. године, у делу којим је обавезан извршни дужник, овде тужени, да извршном повериоцу, овде тужиоцу, исплати износ од 336.869,12 динара, на име главнице, са законском затезном каматом од 15.06.2016. године до исплате. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев у непресуђеном делу и тужени обавезан да тужиоцу исплати износ од 336.869,12 динара, са законском затезном каматом од 15.06.2016. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 238.366,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да и тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 32.100,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023), Врховни суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 1. и 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку и на основу спроведене расправе и допуњеног доказног поступка пред другостепеним судом, дана 20.09.2011. године закључен је уговор о закупу теретног возила између тужиоца, кога је заступао директор ББ, као закуподавца и „Превоз АА“ Нови Сад, кога је заступао АА, предузетник, као закупца. Предмет уговора је био закуп теретног возила Fiat ducato furgon 2.3 jdt, регистарске ознаке ... ближе описаног у члану 1. уговора, на период од 3 месеца, почев од 20.09.2011. године, по цени закупа од 450 евра месечно, у динарској противвредности, са урачунатим ПДВ-ом. Уговором су утврђена права и обавезе уговорних страна, како је ближе наведено у образложењу пресуде. Уговор је снабдевен печатом тужиоца и печатом предузетника АА, предузетника „Превоз АА“.

Након потписивања уговора возило је предато у државину туженом. Уговорне стране су успешно сарађивале, а тужени је плаћао уговорну закупнину у складу са овим уговором све до маја 2013. године. Тужилац је на име закупа возила према наведеном уговору туженом издао фактуре са датумима и износима на које исте гласе, ближе описане у образложењу побијане пресуде. У полиси осигурања од аутоодговорности „Delta Generali osiguranje“ а.д.Београд, за осигураника „Монус“ д.о.о. Београд, овде тужиоца, као датум истека осигурања предметног теретног возила наведен је 16.10.2013. године. Послове везане за регистрацију возила тужиоца обављала је Служба логистике код тужиоца, а након што је истекла регистрација возила тужени је возило паркирао у дворишту своје куће.

Дана 09.07.2015. године Агенција за привредне регистре је брисала из Регистра привредних субјеката, због престанка обављања делатности по сили закона АА предузетник за превоз терета „АА“ Нови Сад. Дана 25.01.2016. године, МУП Републике Србије, ПУ Нови Сад ОКП сачинио је службену белешку, обавештење примљено од грађана АА, овде туженог, који их је обавестио да је 20.09.2011. године сачинио уговор о закупу возила која је тада имала регистарску ознаку ..., марке Fiat, тип ducato furgon 2.3 jdt, са фирмом „Монус“ д.о.о. Београд, да је уговор поштовао, плаћао закуп путем компензације све до 15.10.2013. године, када је истекла регистрација за возило, да је у међувремену у току закупа, а након истека прве регистрације возило променило регистарску ознаку У моменту када је престала регистрација возило је имало ове регистарске ознаке. Од тада возило није користио јер је регистрација истекла, а „Монус“ д.о.о. није регистровао возило, нити се интересовао за то возило, које се и данас налази код њега, паркирано у ..., ул. Напоменуо је да возило не користи, да је доступно у сваком моменту и може се преузети по одлуци надлежног суда.

Пресудом на основу признања Привредног суда у Београду П 5561/2014 од 31.05.2016. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца „Монус“ д.о.о. Београд и утврђено је да је раскинут уговор о закупу теретног возила закључен 20.09.2011. године, између овде парничних странака даном правноснажности пресуде. Ставом другим изреке, констатовано је да је тужба повучена у делу у коме је тужилац тражио да се обавезе тужени да му преда теретно возило, а из образложења ове одлуке произлази да је тужени добровољно 04.02.2016. године предао тужиоцу возило. Ова пресуда је постала правноснажна и извршна 27.06.2016. године.

Теретно возило се до 04.02.2016. године налазило код туженог, али како он није измирио обавезе према тужиоцу по предметним фактурама тужилац је 15.06.2016. године поднео као извршни поверилац Основном суду у Новом Саду против туженог као извршног дужника предлог за извршење на основу веродостојне исправе - рачуна наведених фактура ради наплате неплаћеног износа закупнине за период од 01.05.2013. године до 30.04.2014. године у укупном износу од 618.396,83 динара. Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 832/20 од 03.09.2020. године правноснажно је одлучено о делу тужбеног захтева у износу од 281.527,71 динара на име закупнине теретног возила за период од 01.05.2013. године до 15.10.2013. године, док се непресуђени, сада спорни део захтева, односи на потраживање тужиоца према туженом за период од 15.10.2013. године до 30.04.2014. године и у том делу преостали дуг туженог према тужиоцу износи 336.869,12 динара.

На овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је применио материјално право из одредби Закона о привредним друштвима и Закона о облигационим односима и оценио да тужбени захтев није основан, због чега је укинуо решење о извршењу Основног суда у Новом Саду Ив 922/16 од 17.06.2016. године, у делу којим је обавезан извршни дужник, овде тужени, да извршном повериоцу, овде тужиоцу, исплати износ од 336.869,12 динара, на име главнице, са законском затезном каматом од 15.06.2016. године до исплате. Према датим разлозима, тужиоцу није могла остати непозната чињеница да је предметном возилу истекла регистрација 16.10.2013. године, али је упркос томе по основу уговора о закупу туженом наставио да испоставља фактуре за закуп возила, иако је према околностима конкретног случаја морао знати да тужени возило које је нерегистровано не може да употребљава, без обзира што се налазило у његовој државини.

Насупрот становишту првостепеног суда, другостепени суд је на основу одржане расправе донео побијану пресуду којом је укинуо првостепену пресуду, укинуо решење о извршењу у наведеном делу и правилном применио материјалног права из члана 85. Закона о привредним друштвима и чл. 17. 567. став 1. и 583. став 1. Закона о облигационим односима оценио да је тужбени захтев основан, а за своју одлуку дао је јасне и довољне разлоге, које у свему прихвата и Врховни суд.

Наводима ревизије се неосновано оспорава правилна примена материјалног права.

Оценом исказа странака и саслушаних сведока, другостепени суд је утврдио да у спорном периоду возило није било регистровано, а да се налазило код туженог, који га је након истека регистрације паркирао у свом дворишту и држао све до 04.02.2016.

године када га је предао тужиоцу у поступку који је тужилац покренуо пред Привредним судом у Београду ради раскида уговора о закупу. Како је тужени имао сазнања ког датума истиче регистрација возила, јер се возило налазило у његовој државини, а на коме је по уговору била и обавеза да сноси трошкове регистрације возила, тужени је био у обавези да тужиоца као власника возила по истеку периода регистрације благовремено о томе обавести и преда му возило у циљу обављања техничног прегледа и регистрације, што тужени није учинио. На тај начин тужени је својим нечињењем скривио могућност да возило буде регистровано и да исто користи у даљем периоду закуподавног периода, а чињеница да је обавестио полицију да се код њега налази нерегистровано возило тужиоца, није га ослободила обавезе да тужиоца као власника возила обавести о истеку регистрације и да му исто преда ради обављања правних и фактичких радњи у циљу регистрације возила, нити је од утицаја на његову обавезу исплате закупнине.

Стога и по оцени Врховног суда на страни туженог постоји одговорности за то што је по истеку регистрације задржао возило и у обавези је да за утужени период од 15.10.2013. године до 30.04.2014. године тужиоцу исплати закупнину по издатим фактурама, са законском затезном каматом од дана подношења предлога за извршење до исплате.

Неосновано се наводима ревизије указује да је у поступку пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП. Другостепени суд је читањем доказа изведеним пред првостепеним судом и извођењем доказа на расправи одржаној пред другостепеним судом, употпунио утврђено чињенично стање, и на основу савесне и брижљиве оцене свих доказа посебно, као и свих доказа у међусобној вези утврдио све битне чињенице за правилну примену материјалног права и одлуку о изјављеној жалби. Ни осталим наводима ревизије не доводи се у сумњу правилност побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Тужиоцу не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**